

ČAKOVEČKI NOCTURNO

Vse je skrito med tem zidima žmehkim, i trdim, prekpunim tajni stoletja, spod Čakovim turnom, na mrzlem ognjišču Zrinskih - gdi denes i ftiči i mladenci friška gniezda slažo, a dojdūče vrieme črez vrieme prešlo shaja. Je skrito, se ne vidi, se ne čuje, ar se čuti:

i oni ki nikaj neso šteli, i oni kaj vse so imeli, zgnili su spod ovih zidov, onak jednak, z deždima i vetrima restekani, gospodari i kmeti, v zemli zjednačeni;

i vsi toti Lapšinovići, Pilici, Buzadi, Csaki, Gisingi, Lackovići, Kanižaji, Celjski, Ernušti, pak i Zrinski, de Pryji, Čikulini, Althani i Feštetići - i svetli i kalni - so odišli zmirom na isti pot, odkud se išče nigdar nišče vrnul nie;

i tabori i kaštige, i vse straha i bokčije, i jognji bleščeći i smiehi mertvečki - *inter Muram et Dravam* - višinu so teh zidov ne mogli doseći...

Gleč, fpešal je človek, a živi zidi kakti zakleti stojido, kak da se ničeg ne bojido, zmed travam i zviezdām, kak dobri duhi v zeleni kmici, kakti pušelj hrastov z kamena zraslih, kaj ne znaju hmreti. I furtinavek je tak: *življenje je vse - smrt je nikaj!*

dojdūče vrieme črez vrieme prešlo shaja, novo vrijeme kroz vrijeme prošlo nadolazi - ki, koji - odkud se išče nigdar nišče vrnul nie, otkuda se još nikad nitko vratio nije - tabori i kaštige, logori i kazne - straha i bokčije, ugroze i siromaštva - fpešal je človek, izmorio se čovjek - kakti pušelj, kao stručak